

i nogen Retning. Jeg tillader mig efter denne mere almindelige Bemærkning at berøre de smaa specielle Punkter, som ere dragne frem. Jeg skal først vende mig til den højtærede Minister. Ministeren sagde, at det kun var saa saa Brag, det her vilde komme til at dreje sig om. Denne Betragtning er kommen frem flere Gange fra Ministerens Side, og jeg vil dertil svare, at det vil blive flere og flere Brag, og dermed er Sagen jo egentlig afgjort, thi Faren bliver større og større, jo flere Brag der bliver liggende ude i vore Farvande. Ministeren berørte, at der i Betænkningen var slet en Forandring, som har forværet Loven. Jeg maa gøre opmærksom paa, at vi, efter at denne Forandring var slet, forespurgte, om Ministeren ønskede endnu en Konference med Udvalget, hvilket ikke var Tilfældet, saa der havde altsaa været Mulighed for at saa gjort en Forandring paa det Punkt, Ministeren her omtalte, for saa vidt det havde været nødvendigt, inden Sagen kom frem her. Det Punkt, paa hvilket denne Forandring i Betænkningen er slet, er dette, at det ser ud, som om den foreløbige Betænkning, der var afgiven, forlangte, at Bragfiskerne altid skulde have Stedet afmærket, baade Nat og Dag ligesaa Begyndelsen af Arbejdet. Men naar den Vandsøjle, der er over Braget, er den samme, som Ministeren har ment tilstrækkelig, hvorfor skal Farvandet saa afmærkes? Jeg kan ikke indse, at der kan være nogen Mening i at afmærke Stedet, naar det har vist sig, at der ikke er rejst noget i Bejret, som kan gøre Vandsøjlen mindre. Men naar den ikke er bleven mindre, men tværtimod bliver større fra Dag til Dag, fordi der er bortsprængt, ser jeg slet ikke, hvorfor denne Afmærkning overhovedet skal finde Sted. Den højtærede Marineminister sagde, at Bragfiskerne ikke vilde indlade sig paa at tage Spanter op. Jeg kunde have lyst til at spørge, hvorfor Ministeren ved det, om Ministeren er sikker paa den Ting, men det hører nu til Smaatingene. Derimod er der en Bemærkning, som jeg aldeles ikke forstod. Ministeren sagde, at det var i Skibsfartens Interesse, at Bragene bleve liggende, naar der intet var blevet bortsprængt paa det offentlige Foranstaltning. Den Interesse forstaar jeg ikke. Vi have paavist, at det netop ikke var i Skibsfartens Interesse, at de bleve liggende, fordi de kunde ødelægge Antere og Anterkættinger; de kunde ogsaa ødelægge andre Ting, og der kunde eventuelt ved stort Lavvande og lignende være Fare, naar Braget blev liggende. Hvis et Brag bliver fjernet fuldstændigt, kan det ikke gøre Ulykker, hvis det bliver liggende, er der altid

relativ Mulighed for, at det kan komme til at gøre Ulykker. Endelig er der Spørgsmaalet om Dykkerne, som er blevet fremdraget baade af Ministeren og af Mindretallet. Man er ikke tilfreds med en Erklæring fra en Dykker; for han er et almindeligt Menneſte, og enhver kan tage en Dykkerhat paa og gaa ned. Det er vel nu ikke saa let at gøre. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at ved Grundtødninger gaar en Dykker til Bunds, og naar han afgiver en Erklæring om, at Skibet kan sejle videre, saa sejler Skibet videre. Og der drejer det sig om Kapitaler og Menneſkeliv. Jeg indser derfor ikke, hvorfor en Dykkererklæring ikke skulde være god nok, naar Spørgsmaalet er, om der er rejst et Spant eller ikke rejst et Spant. Endelig skal jeg for Ministerens Vedkommende takke for de Bemærkninger, der bleve gjorte i Anledning af dette „at smide Arbejdet over paa Ministeriet“. Nu er det altsaa ikke længere en Sag mellem Tinget og Ministeren, men mellem Bureauchefen og Ministeren, men for mit eget Vedkommende vil jeg tage et Forbehold over for det „smilende“, thi jeg tog straks Ordet og replicerede til Ministeren og gjorde opmærksom paa, hvorfor Udvalget ikke havde faaet Loven færdig, nemlig fordi det var et Mindretal, hvis Assistance vi ønskede, og som ikke havde været i Stand til at møde. Men det glæder mig, at det ikke har været i Ministerens Tanke og Sind at benytte et saadant Udtryk om dette Tings Arbejdsmaade. Med Hensyn til Mindretallets Bemærkninger maa jeg endnu blot udtale dette, at de store Interesser, der staa paa Spil, og de internationale Forpligtelser osv. ere vi os lige saa vel bevidste som Mindretallet, men vi maa have en positiv Paavisning af Fare ved dette Forslag, der maa gives os et konkret Tilfælde, i hvilket dette Forslag kunde medføre Fare; thi hvis man ikke kan det, se vi ingen Grund til at forandre vor Indstilling til Tinget.

Marineministeren (Kavn): Ja, jeg har blot ganske saa Ord at svare, og jeg er bange for, at det nok til Dels bliver Gentagelser, men det var det da maaste ogsaa nok for den ærede Ordførers Vedkommende. Han sagde, at han ikke kan se, at det er i Skibsfartens Interesse, at de Brag, der ere ufsadeliggjorte for Sejladsen, blive liggende uforandrede, tværtimod, sagde han, det vilde være meget bedre, at de bleve tagne væk. Ja, det ved Gud, det vilde; men det er slet ikke det, Bragfiskerne ville, de ville bare pille i det og tage de værdifulde Genstande væk, og derved kunne de komme til at gøre